

Sygn. akt I CSK 515/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. K. i I. K.
przeciwko P. [...] S.A. z siedzibą w W.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie, ustalenie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej powodów
do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 lipca 2012 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko P. [...] S.A. w W. o zadośćuczynienie, odszkodowanie, ustalenie odpowiedzialności na przyszłość i rentę. Oddalając powództwo oraz apelację powodów Sady obu instancji nie dopatrzyły się odpowiedzialności deliktowej szpitala, za który w ramach ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej miałyby odpowiadać pozwany ubezpieczyciel.

W skardze kasacyjnej powodów zarzucone zostało zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną jego wykładnię, ze wskazaniem, że podstawą roszczeń powodów są art. 415 i 416 w związku z art. 444 i 445 k.c. oraz art. 189 k.p.c. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy nie wskazanych przepisów, a stwierdzenia, że chodzi o oddalenie wniosku dowodowego, w postaci żądania zawartego pierwotnie w pozwie, tj. uzyskania opinii Uniwersytetu [...] w Ł. na wskazane tam okoliczności, zmierzające do wyjaśnienia bezpośrednich przyczyn doznanego przez małoletniego powoda I. K. ciężkiego kalectwa przy porodzie. Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania trybie art. 398¹⁵ k.p.c. „zgodnie żądaniami zawartymi w petitum pozwu”, względnie rozstrzygnięcie sprawy w trybie art. 398¹⁶ k.p.c., z orzeczeniem w obu przypadkach o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik, początkowo skarżącego I. K. i jego rodziców, a obecnie, po odrzuceniu skargi P. K., powodów K. K. i I. K. podniósł, że uzasadnia ten wniosek „dążeniem do uzyskania dla małoletniego powoda i jego rodziców wyroku sprawiedliwego i zgodnego z obowiązującym prawem, kompensującego doznaną przez nich krzywdę”. Dodał w następnym zdaniu, że „skorygowany wyrok sądowy powinien wyrównać małoletniemu powodowi i jego rodzicom wyrządzone szkody natury moralnej

i majątkowej, na skutek odniesionego przez małoletniego trwałego kalectwa oraz konieczności sprawowania przez rodziców wieloletniej pieczy nad niepełnosprawnym swym dzieckiem”.

Poza powyższymi stwierdzeniami skarga nie zawiera bliższego uzasadnienia merytorycznego wniosku, tylko odnosi się do zarzutów, związanych z podstawą prawną roszczeń powodów, tj. art. 415 i 416 w związku z art. 444 i 445 k.c. oraz art. 189 k.p.c. W toku tych wywodów można odnaleźć pewne szczątki uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie, niepoparte jednak żadnymi rzeczywistymi argumentami prawnymi, które odnosiłyby się do przesłanek zawartych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. To jednak sprawiło, że skarga nie powinna zostać odrzucona na podstawie art. 398⁶ k.p.c.

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyjęcie skargi do rozpoznania zależy od wykazania, poprzez profesjonalny wywód pełnomocnika strony, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów; zachodzi nieważność postępowania lub skarga jest oczywiście uzasadniona. Każda z tych przesłanek ma ustalone, liczne orzecznictwo i wypracowane poglądy doktryny. Pełnomocnik powodów w niniejszej sprawie całkowicie zlekceważył wymienione przesłanki i wykazał się ignorancją na niekorzyść reprezentowanej przez siebie strony postępowania. W swoim uzasadnieniu nie zauważył, że skarży prawomocne orzeczenie sądowe, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i że postępowanie przed Sądem Najwyższym nie stanowi trzeciej instancji sądowej. Ponadto, podstawą skargi nie może być kwestionowanie ustaleń faktycznych lub ocena dowodów, a ustalenia faktyczne wiążą Sąd Najwyższy (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

[aw]